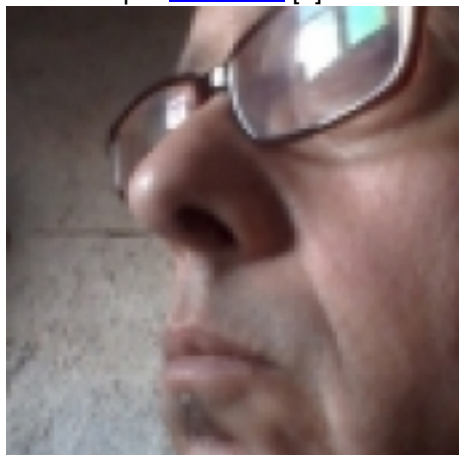

La cultura com a sistema

Publicat per [Interacció](#) [1] el 08/05/2013 - 17:07 | Última modificació: 17/04/2015 - 13:35

[Ferran Farré](#) [2] | [Vindicacions](#) [3]

“actividades culturales y creativas, todas aquellas actividades en las que desde una intencionalidad que va más allá de la simple ocupación del tiempo de ocio, donde los seres humanos, como consecuencia de sus necesidades expresivas, comunicativas y emocionales interaccionan, de manera más creativa o más pasiva, con flujos de información simbólicos, persiguiendo cierto impacto estético, expresivo, cognitivo, emocional o espiritual sobre sí mismos o sobre los demás. Estas interacciones se pueden materializar en actos aislados o en espacios de relación social y se pueden articular tanto a través de sistemas de intercambio formales y reglados como el mercado, la educación, o las organizaciones culturales (empresas, organizaciones e instituciones) o informales y poco estructuradas como resultado natural de la interacción social.”

LA CULTURA COMO FACTOR DE INNOVACIÓN ECONÓMICA Y SOCIAL informe del projecte Sostenuto, UV

Fa temps que em té capficat la idea de la poca estructuració del que anomenem “món de la cultura”, “sector cultural”. Tant les polítiques públiques, com les iniciatives privades o associatives, estan marcades per l'arbitrarietat i la conjuntura, amb la conseqüent inestabilitat i fragilitat.

Al final de la dècada dels 70 i bona part dels 80 quedava més o menys dissimulat, ja que la convicció compartida de que calia recuperar el temps perdut durant el franquisme, deixava via lliure al creixement –que s'ha confirmat caòtic i indiscriminat- i va oblidar la reflexió i la sistematització. Han passat més de 30 anys i la situació no ha millorat gaire. És cert que el sector ha crescut molt en tots els fronts: equipaments –el que més- programes, pressupostos, personal professionalitzat (si més no remunerat), associacions, empreses, etc. En tots aquests anys hem intentat parlar de serveis bàsics de la cultura, s'han assajat plans locals i nacionals, s'han reunits presumptes experts, han modelitzat... però no hi ha manera. Si deixem a banda les biblioteques –que ho han aconseguit- els museus i els arxius –que estan en el camí- la resta és ben bé un fet i deixat estar.

Quan intento veure les raons dels polítics, la cosa sembla fàcil: en un escenari regulat, l'intervencionisme és molt més difícil i el culturalpopulisme té molt menys marge de maniobra. Puc entendre que al mercat li vagi millor la jungla que l'ordre, i que fins i tot algun sector de fabricants de productes –inclosos els artistes- visquin millor en allò del *rio revuelto*. La meua sorpresa i desconcert però, ve del sector dit professional, d'aquesta petita part de la ciutadania que vivim en i de la cultura, i que fem veure que la gestionem, l'administrem, l'animem o eufemismes semblants. A la queixa permanent sobre la inestabilitat, la manca de criteris, el personalisme, etc. etc, hi va aparellada una resistència a l'estructuració del conjunt en un sistema articulat. Sovint apareix una mena de cant a la llibertat, que no acabo d'entendre. Si la cosa no fos realment seriosa, ho podríem frivoltzar dient que a la colla de la gestió hi ha molt modern, molt artista, molt hippie, o molt àcrata, però no és el cas.

Tant si això que vivim és una crisi cíclica, estructural, sistèmica... o ves a saber, penso que s'hauria de treballar en la construcció d'un sistema cultural, que tingui el seu paper en el nostre context social, com el tenen el sistema educatiu o el sistema sanitari. Un sistema que tingui la seva potent xarxa pública i les altres, que tingui uns

professionals i un sistema d'acreditació, que tingui voluntariat i tercer sector, que tingui indústria associada, que tingui vector econòmic, que desenvolupi I+D+I... i que com a resultat de tot plegat, tingui un reconeixement social que el validi i el faci perdurable.

Hem assumit que els nostres fills vagin a una institució, que els prescriu quins són els coneixements bàsics necessaris per a funcionar en la societat, que decideix com i de quina manera imparteix el coneixement. Els centres escolars tenen una homologació, estan distribuïts amb criteris territorials, de població, etc. i malgrat es critiqui el funcionament, ningú posa en qüestió la seva necessitat. Hem assumit que hi hagi uns centres sanitaris d'atenció primària, uns d'especialitzats, hospitals de referència, amb persones formades per a prestar servei en cada lloc i en cada cas. Es pot millorar, redefinir... però hi ha un consens absolut en que ha d'existir. (...)

[Continueu llegint a la font original clicant aquí.](#) [4]

[Inicia sessió](#) [5] o [registra't](#) [6] per enviar comentaris

Etiquetes: sistema cultural

Etiquetes: polítiques públiques

- [7]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/CIDOC/blogs/2013/05/08/la-cultura-com-a-sistema-ferran-farre>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/members/farregf>

[3] <http://vindicacions.cat/>

[4] <http://vindicacions.cat/2012/la-cultura-com-a-sistema/>

[5] <https://interaccio.diba.cat/>

[6] <https://interaccio.diba.cat/form/alta-comunitat>

[7] <https://interaccio.diba.cat/node/3798>